

Nieuwsbrief 'Club van Honderd'

Bahay Aurora

Nr. 1 maart 2008

Afgelopen week, op maandag 3 maart, is ons klasje voor de verstandelijk beperkte kinderen begonnen. Het activiteitenprogramma wordt gegeven onder leiding van Myra en Rowena.

Voorbereidingen:

We hebben aangeklopt bij het Departement voor Educatie om meer informatie te krijgen over hoe we een school kunnen registreren voor verstandelijk beperkte kinderen. Dat is een lang traject met een hoop voorwaarden waar we aan moeten voldoen. Het is bovendien een kostbaar traject. We hebben er voor gekozen dit in eerste instantie niet te doen. Ons doel is iets minder ambitieus. We gaan activiteiten aanbieden voor verstandelijk beperkte kinderen. Op die manier omzeilen we allerlei voorwaarden. We kunnen dan in een later stadium als het echt gaat groeien en professioneel wordt, altijd nog overgaan tot registratie van een school.

We zijn een aantal keren op bezoek geweest bij een school voor verstandelijk beperkte kinderen in Manila. Door de relaties die we daar hebben opgebouwd kan ons personeel training krijgen van de mensen die daar werken. Deze trainingen starten binnenkort.

Vervolgens zijn we op zoek gegaan naar kinderen die in aanmerking komen om naar ons activiteitenprogramma te komen. Bij arme mensen gaat het altijd over geld, dus men wilde gelijk weten hoeveel het kost. Het is wel lekker binnenkomen als je kunt zeggen dat het gratis is. De mensen zijn arm en elke cent moet drie keer omgedraaid worden voor het wordt uitgegeven. Soms slaat men echter ook door, er waren verschillende ouders die verwachten dat wij de kindern kwamen halen en thuisbrengen. We zijn wel goed, maar niet gek. Ouders moeten er ook wat voor over hebben dat wij hun kinderen iets aanbieden. Dan denk je: hoe is het mogelijk, we bieden iets aan voor hun kinderen,

kinderen die helemaal niets om handen hebben en dan probeert men nog het onderste uit de kan te halen. Gelukkig zijn er ook ouders die heel blij zijn met ons initiatief.

We proberen kinderen te traceren via de barangay-captains, dit zijn buurtburgemeesters. Die weten meestal wel wie een verstandelijk beperkt kind heeft.

Doelstelling:

We gaan dagelijks tussen 14.00 en 16.00 uur activiteiten aanbieden voor verstandelijk beperkte kinderen. We leggen geen beperkingen op in verband met de verstandelijke beperking. In principe is elk kind met een verstandelijke beperking welkom. We stellen alleen dat sommige kinderen begeleiding van de moeder behoeven gedurende de activiteiten.

We willen dat de kinderen zich vermaken, even in een andere omgeving zijn, ook andere kinderen ontmoeten die een verstandelijke beperking hebben. Het is niet direct de bedoeling om kinderen iets te leren. Dat wordt niet uitgesloten, maar hangt af van de individuele behoeftes van het betrokken kind.

Bewegen en muziek zal een belangrijk onderdeel zijn van het activiteiten programma. We willen dat de kinderen vooral gaan genieten van het aanbod.

De kinderen:

Floor: Floor is het meisje waar het allemaal mee begon. Ze woont alweer drie jaar op 'Bahay Aurora'. Ze werd door een maatschappelijk werker van de DSWD hier gebracht voor een tijdelijke plaatsing. Zij zou een betere plek voor haar zoeken, als wij dan in de tussentijd Floor konden opvangen. Het zou een kwestie zijn van een paar weken. De

realiteit was dat na vele telefoontjes de maatschappelijk werker geen plek kon vinden voor Floor, dus Floor bleef. Probleem is dat Floor niet naar een normale school kan omdat ze daar gepest wordt en totaal niet kan meekomen. Floor is de hele dag thuis en

verveelt zich dan ook af en toe. Ze wordt niet genoeg gestimuleerd om wat te leren, omdat ze individuele aandacht nodig heeft. Bovendien is veel herhaling noodzakelijk om iets te laten hangen. Floor vindt de activiteiten geweldig en elke keer als je haar tegenkomt zegt ze dat ze straks naar school gaat. Floor heeft problemen met andere kinderen, omdat ze niet weerbaar genoeg is. Voor haar is het fantastisch met kinderen om te gaan die ook verstandelijk beperkt zijn.

Jayjay: Jayjay is een jongen van 13 jaar die in de omgeving van het tehuis langs de highway in een squattergebied woont. We kwamen hem 's morgens vroeg tegen. Het eerste wat hij ons vroeg was of wij school voor hem konden regelen, hij wilde wat leren. We spraken met zijn moeder en die vertelde dat ze hem van de basisschool had gehaald,

omdat hij door andere kinderen erg slecht behandeld werd. Hij kon ook totaal niet meekomen. Jayjay heeft epilepsie en is verstandelijk beperkt. Een lief joch, niet moeilijk in de omgang en heel blij dat hij bij ons iets kan leren. Hij wil dus graag leren schrijven, omdat hij dat graag wil wordt hem dit aangeboden, naast andere activiteiten. Jayjay is de eerste keer gebracht en is vervolgens alleen naar huis gegaan, nu komt hij ook alleen en gaat zelfstandig naar huis. Jayjay en zijn ouders leven in doffe armoede aan de highway. Jayjay zit de hele dag voor hun hutje en heeft niets te doen. Letterlijk uitzichtloos voor deze jongen, een saai en beroerd bestaan.

Anna: Anna is erg achterop in haar ontwikkeling. Ze is al 10 jaar en kan nog niet spreken. Ze is helemaal gedesoriëteerd als ze buiten haar kooi komt waar ze de hele dag in doorbrengd. Haar ouders wonen in een hutje in de buurt van 'Bahay Aurora'. Het zijn analfabeten die geen idee hebben wat ze met

hun verstandelijk beperkt kind aanmoeten. Deze mensen zijn al blij als ze te eten hebben elke dag. Ze wonen op een plek waar een “blind paard onmogelijk schade kan aanrichten”, het is echt triest. Vader meestal bezopen en moeder probeert met de verkoop van wat etenswaar aan de kost te komen. Bovenop al die dagelijkse ellende ook nog een verstandelijk beperkt kind, het kan niet op.

Anna moet naar ‘Bahay Aurora’ wandelen. Alleen die activiteit is al goud waard voor haar. Ze komt eindelijk uit haar gevangenis van 1,5 vierkante meter. Voor Anna is dit echt helemaal te gek. Alhoewel ze zich heel moeilijk kan uitdrukken, kun je zien dat ze geniet van de muziek en de spelletjes die ze met haar doen. We moeten wel elke dag Anna’s ouders benaderen om naar school te komen, niet vragen dan komt men ook niet.

Ritchy: Hij is 7 jaar oud en brengt de hele dag door in bed. Nou ja, als je dat een bed kunt noemen, geen matras, gewoon wat bamboe naast elkaar gelegd met een lakentje erop. Ze wonen in een schameel hutje in de buurt van ‘Bahay Aurora’. Ritchy is een zwaar beschadigd kind, die niet in staat is te communiceren met zijn omgeving. Ritchy is

ook fysiek beperkt. Hij kan niet lopen en heeft geen controle over gebruik van armen en benen. Voor de moeder een enorme opgave om op dit kind te passen die permanente verzorging nodig heeft. Ritchy kan dus ook niet alleen zijn in de klas, de moeder moet aanwezig zijn. Daar Ritchy ook behoorlijk doof is is het heel moeilijk hem te entertainen. Harde muziek vindt hij leuk, dus dat bieden we dan ook aan. Voor Ritchy geldt dat het al geweldig is dat hij uit het hutje komt. Even in het zonlicht, andere mensen om hem heen, we kunnen zien dat hij het ook fijn vindt.

Er staan nog een aantal kinderen op de wachtlijst om mee te doen. Hierbij zijn ook autistische kinderen. We hebben besloten even te kijken hoe de combinaties van kinderen uitpakken voordat we uitbreiden. Het is ook van belang dat we de kinderen een beetje

leren kennen om te kijken waar ze behoefte aan hebben en of het te combineren is met de behoeftes van de andere kinderen. Dus voorlopig even wat ervaring opdoen. Maar onze eerste ervaringen zijn geweldig !